

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Arcibiskupství Olomoucké**, se sídlem Olomouc, Wurmova 9, zast. JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, advokátem se sídlem Jugoslávská 12, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti: Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r. o., se sídlem Hovorany 222, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 2. 6. 2010, sp. zn. O-186480, č. j. O-186480/13325/2009/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2013, č. j. 8 A 187/2010 – 79,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2013, č. j. 8 A 187/2010 – 79, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako „stěžovatel“ domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 6. 2010, č. j. O-186480/13325/2009/ÚPV a věc byla stěžovateli vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „Úřad“) ze dne 12. 2. 2009, č. j. O-186479/14071/2008/ÚPV, jímž byl zamítnut návrh žalobce na prohlášení slovní ochranné známky č. 265790 ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNÉ SKLEPY“, jejímž vlastníkem je společnost Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r. o., se sídlem Hovorany 222 (dále též „vlastník ochranné známky“ nebo „příhlašovatel“), za neplatnou.

Městský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí vyhověl žalobě, neboť dospěl k závěru o nedostatečném posouzení návrhového důvodu podle § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Městský soud se ztotožnil se závěry stěžovatele ohledně neshledání možné klamavosti ochranné známky

[§ 4 písm. g) zákona o ochranných známkách], odmítl však některé jeho úvahy týkající se nedobré víry přihlašovatele při podání přihlášky [§ 4 písm. m) stejného zákona].

Stěžovatel proti rozsudku městského soudu v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel předně brojí proti závěru městského soudu o nesouladu skutkového stavu, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, se spisovým materiálem, když toto konstatování, jež vedlo městský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, není v celém odůvodnění jakkoli konkretizováno a není proto zřejmé, v čem má uvedený rozpor spočívat. Stěžovatel má za to, že městský soud omezil svá tvrzení ohledně této otázky pouze na to, že se neztotožnil s některými jeho závěry ohledně neprokázání nedobré víry přihlašovatele ochranné známky.

Stěžovatel se dále domnívá, že městský soud nesprávně aplikoval závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 – 195, na nyní projednávanou věc. Zatímco napadené rozhodnutí pojednává o návrhu na prohlášení neplatnosti ochranné známky pro rozpor s § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách, městským soudem citovaný rozsudek se vztahuje k ust. § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Mezi těmito ustanoveními jsou však dva podstatné rozdíly. Jednak v jejich dikci, když podmínka zjevnosti nedobré víry je obsažena toliko v § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách, a jednak v tom, že se u posledně zmiňovaného ustanovení jedná o absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti, kdežto u § 7 odst. 1 písm. k) uvedeného zákona se jedná o důvod relativní. Citovaný rozsudek tedy neřeší otázku zjevnosti nedobré víry přihlašovatele, ale zabývá se toliko otázkou dotčení práv namítatele; v tomto případě navrhovatel žádnou konfliktní ochrannou známku ani jiné označení užívané v obchodním styku nevlastnil a ani to v řízení netvrdil. Městský soud tak dospěl k závěru, že posouzení nedobré víry bylo nedostatečné, aniž by specifikoval, co zůstalo opomenuto, a tudíž z rozsudku nevyplývá, k čemu stěžovatele v dalším řízení zavázal.

Městský soud dále na základě obecného pojednání o dobré víře a upozornění na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 5 A 57/2001 - 43, týkající se výkladu čl. 6septies Pařížské unijní úmluvy (nehodný zástupce), aniž by uvedl, proč má za to, že uvedený rozsudek na tento případ dopadá, odmítnul tvrzení stěžovatele, že není znakem dobré víry přihlašovatele, pokud se snaží formálně chránit označení, které již dříve užíval. Toto své tvrzení městský soud žádným způsobem neodůvodnil a stěžovateli není zřejmé ani to, proč v jiném rozsudku z téhož dne ve věci týkající se týchž účastníků, ale jiné ochranné známky tomuto argumentu stěžovatele městský soud bez dalšího přisvědčil. Stěžovatel přes závěr městského soudu nadále trvá na tom, že pokud subjekt užívá určité označení na trhu a posléze se rozhodne toto označení zapsat jako ochrannou známku a posílit tím jeho ochranu, nesvědčí takové jednání pro závěr o nedobré víře, jak to bez náležitého odůvodnění dovodil městský soud.

Pokud jde o konstatování soudu, že Úřad vydal dne 12. 2. 2009 dvě diametrálně odlišná rozhodnutí, stěžovatel k tomu toliko poznamenává, že toto tvrzení je pravdivé. Stěžovatel skutečně vydal dvě rozhodnutí ohledně téže ochranné známky, když jedním zamítl návrh na prohlášení její neplatnosti (s účinky ex tunc) a druhým ji zrušil (s účinky ex nunc). Pokud se tudíž v časovém období mezi zápisem ochranné známky a podáním návrhu na její zrušení změní okolnosti relevantní pro rozhodnutí, je na místě ochrannou známku s účinky do budoucna zrušit, nikoliv ji od počátku zneplatnit.

pokračování

Z výše uvedených důvodů navrhl stěžovatel rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce ani osoba zúčastněná na řízení se k podané kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnícké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud v tomto směru proto neshledal žádné důvody pro nepřipustnost kasační stížnosti, nicméně musel rovněž posoudit přípustnost kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť jí je napadeno rozhodnutí městského soudu, jímž tento rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno.

Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obecně vyjadřuje nepřipustnost kasačních stížností směřujících proti rozhodnutím soudů vydaným po předchozím zrušení jejich původních rozhodnutí Nejvyšším správním soudem. Ze zákazu opakované kasační stížnosti nicméně judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu [viz kupř. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 – 119, jakož i nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (N 119/37 Sb. NU 519)]. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Námitky opakované kasační stížnosti se proto musí pohybovat v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že – zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu napadeného rozhodnutí – řešena být nemohla. Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje toliko přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.

Ve svém předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 16. 6. 2011, č. j. 2 As 63/2011 – 62, Nejvyšší správní soud zrušil usnesení městského soudu ze dne 24. 1. 2011, č. j. 8 A 187/2010 - 31, jímž městský soud odmítl žalobu z důvodu, že u soudu již o téže věci probíhá řízení. Zdejší soud se tedy vůbec nezabýval věcí samou, ale usnesení městského soudu zrušil pro nesprávné posouzení překážky litispendence.

Zdejší soud proto dospěl k závěru, že projednávaná kasační stížnost je ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná, neboť se týká otázek, kterými se Nejvyšší správní soud v předchozím rozhodnutí věcně nezabýval.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Pro nyní projednávanou věc jsou podstatné tyto skutečnosti: Napadená slovní ochranná známka č. 265790 ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNÉ SKLEPY“ byla dne 6. 9. 2004 zapsána do rejstříku ochranných známek s právem přednosti ode dne 9. 12. 2002 pro „vína všeho druhu“

ve třídě 33 mezinárodního třídění výrobků. Návrhem podaným dne 10. 3. 2008 se žalobce mj. domáhal prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách, s tím, že byla zapsána v rozporu s ustanoveními § 4 písm. c), f), g) a m) uvedeného zákona. Dne 12. 2. 2009 bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí uvedeného návrhu. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce rozkladem, jenž byl rovněž zamítnut. Žalobce se v následně podané žalobě proti tomuto rozhodnutí omezil pouze na důvody neplatnosti podle § 4 písm. g) a písm. m) stejného zákona, neboť setrval na stanovisku, že se v době zápisu ochranné známky jednalo o označení klamavé a zároveň, že přihlašovatel podal přihlášku zjevně v nedobré víře. Jak již bylo uvedeno, městský soud nevyhověl námitce ohledně klamavosti ochranné známky, za důvodnou však uznal námitku ohledně zjevně nedobré víry přihlašovatele.

Kasační stížností stěžovatel brojí zejména proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu pro jeho nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Touto námitkou se Nejvyšší správní soud zásadně zabývá nejdříve, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze zpravidla vážit důvodnost konkrétních kasačních námitek. Nepřezkoumatelnost je ostatně vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

K otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kdy za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, k té se zdejší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, v němž uvedl, že „[n]edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil i v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130 (publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS), či v rozsudku ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 – 78 (publ. pod č. 523/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným judikatura shledává i rozhodnutí, v němž se soud opomněl vypořádat s některou ze žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).

Nejvyšší správní soud, i s přihlédnutím ke svým dřívějším judikatorním závěrům, konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Soud se tedy v odůvodnění svého rozsudku musí plně věcně vypořádat se všemi žalobními námitkami, ledaže by to bylo vzhledem k výsledku řízení nadbytečné (v tomto směru viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

V aktuálně projednávané věci zrušil městský soud rozhodnutí stěžovatele, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav nemá oporu ve spisech, stěžovatel nedostatečně posoudil závěr o zjevně nedobré víře přihlašovatele a nesprávně tak zhodnotil, že se žalobci tuto nedobrou víru

pokračování

nepodařilo prokázat a odmítl závěr stěžovatele o tom, že znakem nedobré víry není snaha o formální ochranu jím již užívaného označení. Stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spatřuje v tom, že ani jeden z těchto závěrů není odůvodněn, případně je podepřen nepřiléhavou argumentací a z rozsudku navíc neplyne, k čemu městský soud svým právním názorem stěžovatele v novém řízení zavázal.

Zdejší soud po podrobném prostudování rozsudku městského soudu dospěl k závěru, že námitka stěžovatele ohledně nepřezkoumatelnosti je důvodná.

Městský soud odůvodnil svůj závěr, že stěžovatel nedostatečně posoudil důvod podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách tím, že přihláška předmětné ochranné známky byla podána až poté, co přihlašovatel podal dne 10. 7. 2001 návrh na vyloučení žalobce z obchodní společnosti Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r. o.; odkázal přitom na rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 – 195, jehož část ve svém odůvodnění také citoval. Tento rozsudek se však k předmětné otázce nevztahuje, když sice pojednává o dobré víře, nicméně jako o relativním (soukromoprávním) důvodu zápisné nezpůsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách. Konkrétně se věnuje otázce dotčení práv namítatele a dobrou vírou přihlašovatele se zabývá toliko z pohledu toho, zda přihlašovatel věděl nebo měl vědět o konfliktní ochranné známce, zda došlo k poškození namítatele a zda existuje důvod, jenž by přihlašovatele omluvil. Tento rozsudek se však nezabývá zjevností nedobré víry ve smyslu § 4 písm. m) zákona, jako veřejnoprávního hlediska. Městský soud žádným způsobem nezduodnil, proč má za to, že se uvedený rozsudek vztahuje na nyní projednávanou situaci, a bez dalšího konstatoval nedostatečné posouzení zjevně nedobré víry přihlašovatele v napadeném rozhodnutí, aniž by vyvrátil argumenty stěžovatele v tomto rozhodnutí uvedené.

Stejně platí též o závěru městského soudu, že žalobce prokázal nedobrou víru přihlašovatele. Z odůvodnění rozsudku takový závěr dle zdejšího soudu dovodit nelze. Městský soud k tomuto závěru uvedl toliko teoretické konstatování o dobré víře v subjektivním a objektivním smyslu a bez vysvětlení se dále zabýval tzv. nevěrným agentem a zastoupením ve smyslu čl. 6septies Pařížské úmluvy. Pouze na základě těchto obecných konstatování nesouvisejících se skutkovým stavem však nelze dle zdejšího soudu dospět k závěru, že je znakem nedobré víry přihlašovatele, pokud se snaží formálně chránit jím již užívané označení a už vůbec ne k závěru, že žalobce tuto nedobrou víru prokázal. Odůvodnění městského soudu ohledně této skutečnosti je tak nepřipadné a nesrozumitelné, nezabývá se projednávanou věcí a zcela nesystematicky pojednává o otázkách, z nichž neplynou žádná východiska, která by jakkoli dopadala na posuzovanou otázku a byla s to se projevit ve výsledném posouzení věci. Přesvědčivostí uvedeného závěru nepřidává ani ta skutečnost, že se totožnou otázkou zabýval městský soud i ve věci týchž účastníků v rozsudku č. j. 8 A 186/2010 – 37, přičemž na základě stejných argumentů dospěl ke zcela opačnému závěru. Takovým postupem městský soud porušil zásady legitimního očekávání, právní jistoty a předvídatelnosti soudního rozhodování.

Pokud jde o závěr městského soudu o nesouladu skutkového stavu, z nějž vycházel stěžovatel, se spisovým materiálem, není v odůvodnění rozsudku ani zmínka o důvodech, které městský soud k takovému závěru vedly; jedná se pouze o obecné konstatování zákonného důvodu pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1, písm. b) s. ř. s. Takový postup nelze přijmout, neboť z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, k čemu městský soud v novém rozhodnutí žalovaného zavázal, pomíneme-li jeho opačný, avšak neodůvodněný, názor na (ne)prokázání nedobré víry. Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil závěr, že *(n)epřezkoumatelný pro nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je rozsudek, z něhož nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat* (srov. rozsudek ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009 - 132).

S ohledem na uvedené nelze než dát stěžovateli zapravdu a shledat jeho námitky poukazující na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] důvodnými.

Pokud jde konečně o konstatování stěžovatele, že vydal dvě diametrálně odlišná rozhodnutí ohledně téže ochranné známky (rozhodnutí o zamítnutí návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou a rozhodnutí o zrušení téže ochranné známky), lze jeho postup akceptovat. Jak stěžovatel sám podotkl, v případě prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu možného klamání veřejnosti se důvody posuzují ke stavu v okamžiku zápisu ochranné známky a prohlášení známky za neplatnou má účinky ex tunc, tedy na ochrannou známku se hledí, jako by nikdy zapsána nebyla. Na druhou stranu, zrušení ochranné známky z téhož důvodu má účinky ex nunc, tedy od okamžiku nabytí právní moci zrušovacího rozhodnutí a podmínky zrušení se zkoumají k okamžiku podání návrhu. Závěrem však zdejší soud upozorňuje, že městský soud skutečnost, že byla vydána dvě diametrálně odlišná rozhodnutí, konstatoval toliko v rámci rekapitulace skutkového stavu a nevyvozoval z ní žádné důsledky. Toto konstatování tudíž nemá pro výsledek řízení žádnou relevanci.

Věc samu Nejvyšší správní soud přezkoumat nemůže. Kdyby tak učinil, zasáhl by nepřipustně do činnosti městského soudu, který by již v dalším řízení neměl prostor pro vlastní úvahy v meritu věci. Tím by byl fakticky popřen princip dvojinstančnosti soudního přezkumu ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného uzavírá, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2013, č. j. 8 A 187/2010 – 79, trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost, a proto nelze než přistoupit k jeho zrušení podle ustanovení § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s., a k vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. V tomto řízení bude na městském soudu, aby se vypořádal se všemi žalobními námitkami a srozumitelně je odůvodnil.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu